

ΤΟΥ **Αντώνη Δραγανίγου**

Με την κλιμάκωση της μνημονιακής επίθεσης από την αντιδραστική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το ερώτημα που μπαίνει μπροστά μας είναι: Θα έχουμε νίκη της κοινωνικής, πολιτικής και ιδεολογικής επίθεσης του συστήματος με την εμπέδωση του «δεν γίνεται τίποτα» και του «όλοι τα ίδια είναι», ή θα μπούμε σε μια φάση αντεπίθεσης, ενίσχυσης και ανασυγκρότησης εκείνου του κινήματος και εκείνης της Αριστεράς, που στηριγμένη στα συμπεράσματα της πεντάχρονης πορείας, θα ακολουθήσουν μέχρι τέλους τον δρόμο της ρήξης και της ανατροπής;

Η 3η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ φιλοδοξεί να βάλει τις βάσεις για μια τομή στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στο κίνημα και την Αριστερά ώστε να πρωταγωνιστήσουν στην εργατική και λαϊκή αντεπίθεση, να υπερβούν τα όρια κάθε ρεφορμιστικής διαχειριστικής «λύσης» τύπου ΣΥΡΙΖΑ και τις αυταπάτες περί «κατάργησης των μνημονίων εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ». Να δυναμώσουν την πάλη για έναν άλλο δρόμο στην ελληνική κοινωνία, χωρίς μνημόνια και χρέος, ευρώ και ΕΕ, σε σύνδεση με την επαναστατική αλλαγή και τη νέα σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική. Η προοπτική αυτή μπορεί να δυναμώσει αποφασιστικά, σε συνθήκες τεράστιας όξυνσης των λαϊκών προβλημάτων και με την πολιτική κρίση κάθε άλλο παρά να έχει λυθεί.

Οι προϋποθέσεις μια τέτοιας τομής είναι καταρχήν στρατηγικές. Πράγματι ο καπιταλισμός για να ξεπεράσει την ιστορική του κρίση κλιμακώνει την επίθεση στους λαούς, καταργεί την δημοκρατία και την εθνική και λαϊκή κυριαρχία, κατακυριεύει όλο και πιο πολύ στον πόλεμο. Η υπεραντιδραστική επίθεση του κεφαλαίου αποτελεί εσωτερική του ανάγκη για το ξεπέρασμα της κρίσης του. Δεν υπάρχει φιλολαϊκή διαχείριση στα πλαίσιά του. Το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» αναδύεται με όλη τη δύναμη και την δραματική του επικαιρότητα. Ο αντικαπιταλιστικός αγώνας, η επαναθεμελίωση της επανάστασης, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού του 21ου αιώνα γίνονται κεντρικά ζητήματα της πάλης.

Είναι δεύτερον, προϋποθέσεις άμεσα πολιτικές και προγραμματικές. Καθορίζοντας τον σκοπό για τον οποίο παλεύουμε, πρέπει να σκιαγραφήσουμε και τον δρόμο προς τα εκεί, με άλλα λόγια την επαναστατική τακτική (πολιτικούς στόχους, πρόγραμμα, μέσα, συμμαχίες) που θα μας οδηγήσουν στον σκοπό αυτό.

Βασικός πολιτικός στόχος για την περίοδο είναι η ανατροπή της αντιλαϊκής μνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, η κατάργηση όλων των μνημονίων και του αντιδραστικού καθεστώτος που οικοδομούν, η ήττα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ και όλου του μνημονιακού μπλοκ. Ο στόχος αυτός εντάσσεται στον αγώνα για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του κεφαλαίου. Σήμερα είναι πιο αναγκαίο από ποτέ, όχι η αποσύνδεση ή η υποβάθμιση, αλλά η βαθύτερη σύνδεση του «αντιμνημονιακού» με τον αντιΕΕ, αντιιμπεριαλιστικό και αντικαπιταλιστικό αγώνα, με κρίκο την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη και τον λαό.

Η μάχη αυτή δίνεται από τις θέσεις του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Εκείνου του πλαισίου πολιτικών στόχων που ανταποκρίνονται στα άμεσα και ζωτικά συμφέροντα και ανάγκες των εργαζόμενων και της νεολαίας και έχουν σαν στόχο την προσέγγιση της επανάστασης, το «γεφύρωμα» των σημερινών αγώνων με τον ορίζοντα της εργατικής εξουσίας. Η αναγκαιότητά των βασικών στόχων αυτού του προγράμματος αποδείχθηκε (κατάργηση των μνημονίων, άμεση ριζική βελτίωση της ζωής του λαού, εθνικοποιήσεις τραπεζών και μονοπωλιακών επιχειρήσεων, έξοδος από ευρώ/ΕΕ/ΝΑΤΟ), ενώ πλευρές τους υιοθετούνται από σημαντικά τμήματα των εργαζόμενων. Αναβαθμίζεται η πάλη ενάντια την επιτροπεία και την ιμπεριαλιστική επιβολή, τον πόλεμο και τις δραματικές του συνέπειες (πχ προσφυγικό), ο αγώνας για την δημοκρατία.

Ουσιαστικό στοιχείο της προγραμματικής τομής είναι το αποφασιστικό ξεπέραςμα της διαχειριστικής λογικής, του κυβερνητισμού, και των εκτεταμένων κοινοβουλευτικών αυταπατών που σφράγισαν το κίνημα και την Αριστερά στην προηγούμενη φάση. Όλη η εμπειρία έδειξε ότι είναι λάθος το ξέκομμα της πάλης για την κυβέρνηση (όπως εκφράστηκε στο σύνθημα της «αριστερής κυβέρνησης») από την συνολική πάλη για την εξουσία. Ότι απαιτείται η αποκάλυψη της ενότητας των μηχανισμών της αστικής εξουσίας (κράτος, μηχανισμοί του κεφαλαίου, ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί), και οικοδόμηση των οργάνων του εργατικού και του λαϊκού κινήματος, με στόχο τη κυβέρνηση και εξουσία των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος, μιας εξουσίας νέου τύπου.

Κρίσιμο ζήτημα, τέλος, αποτελεί η συνειδητοποίηση τόσο του αντιδραστικού χαρακτήρα της

κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όσο και της αναπότρεπτης πορείας μετατροπής του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα.

Τρίτο, μια νέα ελπιδοφόρα προοπτική για τον λαό έχει προϋποθέσεις κοινωνικές / κινηματικές. Καμιά αλλαγή δεν μπορεί να γίνει, «από τα πάνω», κοινοβουλευτικά, με «συμμαχίες» και «συμφωνίες» στον πολιτικό αφρό (αντίληψη που σε μεγάλο βαθμό κυριάρχησε το προηγούμενο διάστημα), χωρίς τομή στο ίδιο το εργατικό και λαϊκό κίνημα, χωρίς αποφασιστικό ξεπέραςμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η οικοδόμηση ενός λαϊκού εργατικού αγωνιστικού μετώπου ενάντια σε κεφάλαιο-ΕΕ-ΔΝΤ αποτελεί αναπόσπαστη πλευρά της συνολικής πολιτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δεν πρόκειται απλά και μόνο για μια πρόταση «κοινής δράσης». Αλλά για μια λογική οικοδόμησης του οργανωμένου λαού και των οργάνων του. Απευθύνεται σε όλες τις δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς (αντικαπιταλιστική Αριστερά, ΚΚΕ, ΛΑΕ). Για την ουσιαστική προώθησή του απαιτείται ρήξη με τις πρακτικές του γραφειοκρατικού / κυβερνητικού συνδικαλισμού και τις παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ, συνεργασία και κοινή πορεία σε επίπεδο πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων όσων συμφωνούν σε μια τέτοια κατεύθυνση.

Τέταρτο, η Αριστερά που θα φτάσει μέχρι την νίκη πρέπει να οικοδομήσει το δικό της μέτωπο, τον δικό της ισχυρό αντικαπιταλιστικό πόλο. Αυτή είναι η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε ρήξη με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, τον ιμπεριαλισμό.

Το πολιτικό αυτό μέτωπο είναι αντικαπιταλιστικό, με την έννοια ότι το πρόγραμμά του και η προοπτική του στρέφονται ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος (της εκμετάλλευσης, του κέρδους, της ανταγωνιστικότητας, κλπ). Απορρίπτει την «φιλολαϊκή» διαχείριση του καπιταλισμού. Στρέφεται ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος της και έχει ορίζοντά του την εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Παλεύει για μια σύγχρονη σοσιαλιστική προοπτική. Ταυτόχρονα, είναι μέτωπο ισχυρά αντιιμπεριαλιστικό - αντιπολεμικό και δημοκρατικό. Ενσωματώνει την αντιφασιστική-αντιρατσιστική και την οικολογική πάλη. Από κοινωνική και ταξική σκοπιά στρέφεται πρώτα από όλα ενάντια στις δυνάμεις του μεγάλου κεφαλαίου, επιδιώκοντας να οικοδομήσει την συμμαχία της εργατικής τάξης με τα εκμεταλλεζόμενα μη προλεταριακά στρώματα, με εργατική ηγεμονία.

Σήμερα υπάρχουν δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που στον ένα ή τον άλλο βαθμό έχουν κατακτημένο το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ή βασικές του πλευρές. Με αυτές τις δυνάμεις και τους αγωνιστές επιδιώκουμε να γίνουν άμεσα βήματα στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Ταυτόχρονα, σαν δρόμο οικοδόμησης του αντικαπιταλιστικού μετώπου, η ANΤΑΡΣΥΑ θα αναλάβει πρωτοβουλίες με στόχο τον κοινό βηματισμό και την πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων, ρευμάτων και αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής, αντιϊμπεριαλιστικής, αντιΕΕ Αριστεράς, στη βάση ενός πλαισίου βασικών στόχων-αιτημάτων του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, που θα κινείται στην κατεύθυνση της σύγκρουσης με την αστική τάξη, την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό, απορρίπτει τον κυβερνητισμό και στοχεύει στον μετασχηματισμό της κοινωνίας, σε διαχωρισμό από «ενδιάμεσες λύσεις» φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Πέμπτο, προϋπόθεση για όλα αυτά είναι η ολόπλευρη πολιτική και οργανωτική ανάπτυξη και ο μετασχηματισμός της ANΤΑΡΣΥΑ. Σήμερα είναι αναγκαίο, τόσο το άλμα στην ανάπτυξη της ANΤΑΡΣΥΑ όσο και ο μετασχηματισμός της σε αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση. Αυτό σημαίνει: Βάθεμα της στρατηγικής της αντίληψης. Ενίσχυση του εργατολαϊκού της χαρακτήρα με ένταξη στις γραμμές πρωτοπόρων και μαχόμενων δυνάμεων του εργατικού λαϊκού κινήματος και της νεολαίας. Ενιαιοποίηση στη συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις. Ενίσχυση της δημοκρατίας των μελών και των συλλογικοτήτων της. Ένταξη στις γραμμές της και σταθερή πολιτική σχέση με ρεύματα και αγωνιστές που αποδέχονται ή προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Πηγή: **prin.gr**